

Otec VÁNOC a já

MATT HAIG

Ilustroval *CHRIS MOULD*

Přeložila Dominika Křest'anová

Matt Haig

Otec Vánoce a já

Z anglického originálu *Father Christmas And Me*,
vydaného nakladatelstvím Canongate Books v Edinburghu
roku 2017, přeložila Dominika Křest'anová.

Ilustroval Chris Mould.

Odpovědná redaktorka Alena Pokorná.

Korektorka Marcela Blažková.

Technická redaktorka Alexandra Švolíková.

Sazba Ivan Mráz.

Vydalo nakladatelství Argo, Milčova 13, 130 00 Praha 3,

argo@argo.cz, www.argo.cz,

roku 2024 jako svou 5590. publikaci.

Vytiskla tiskárna TNM Print.

Vydání první.

ISBN 978-80-257-4487-1

Aktuality o našich knihách pro děti a mládež můžete
sledovat na www.facebook.com/mensiArgo

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS

sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice

tel.: 226 519 383, fax: 226 519 387

e-mail: odbyt@kosmas.cz

www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit v přátelském
internetovém knihkupectví www.kosmas.cz

Pro Pearl, Lucase a Andreu

Někde jinde

ožná si myslíte, že o Otcí Vánocích víte už všechno. A *leccos* doopravdy víte. Nejspíš je vám známo, jak je to s hračkářskou dílnou a se soby. A víte, co se děje každého Štědrého večera. Pochopitelně.

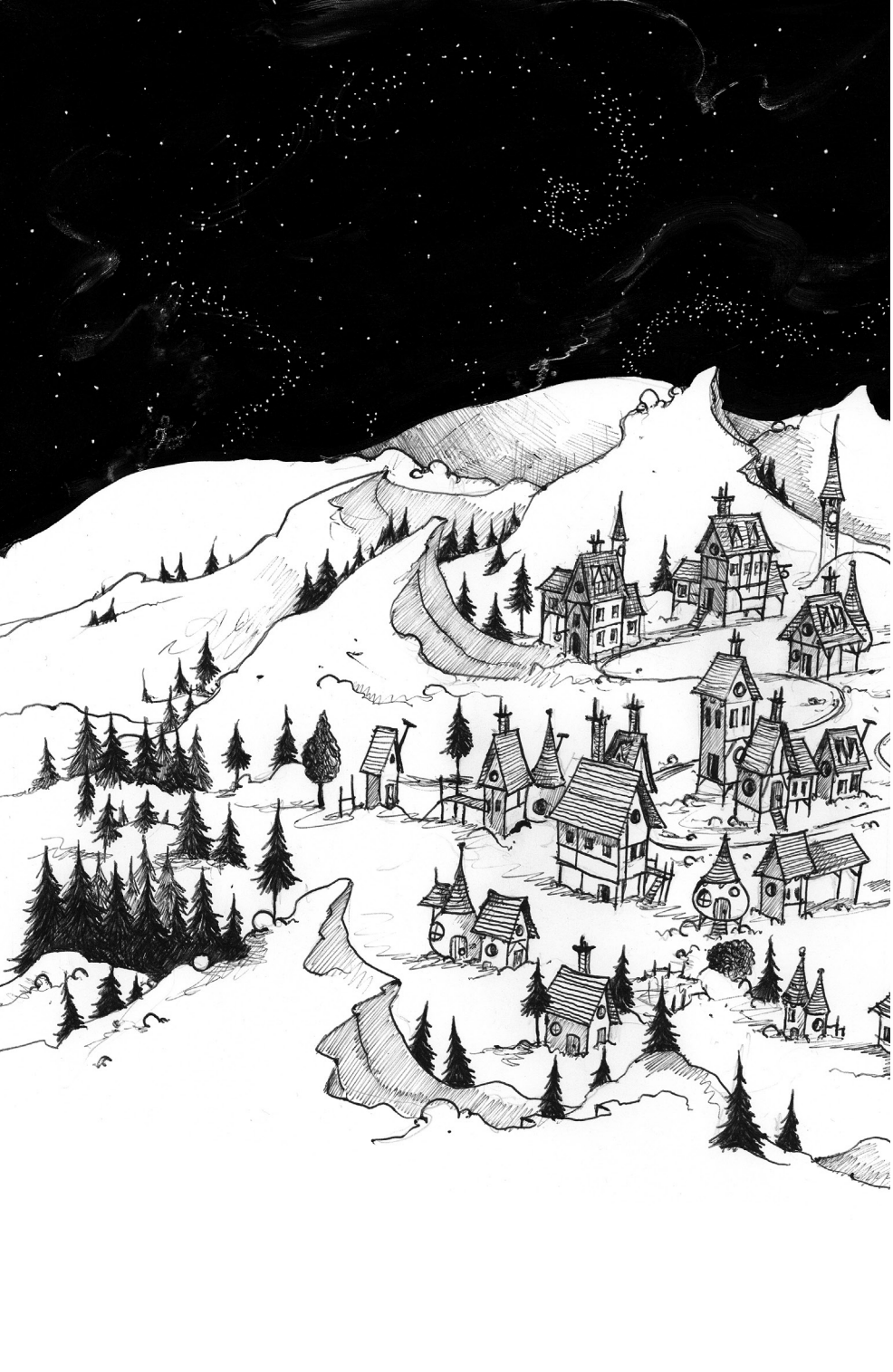
O něčem ale dost možná nevíte. Totiž o mně.

Začnu tím, že vám povím pár snadno uvěřitelných věcí.

Jmenuju se Amélie Darrecková a mám černého kocoura jménem Kapitán Sazinka. Narodila jsem se v Londýně a žila jsem tam do svých jedenácti. A pak jsem žila *někde jinde*.

Právě to *někde jinde* by vám mohlo připadat trochu nepravděpodobné.

Mohla bych vám asi navykládat, že jsem se odstěhovala do Finska, to byste mi beze všeho uvěřili, protože Finsko je na mapě. A je to v podstatě pravda. Opravdu jsem se přestěhovala do Finska, daleko daleko *daleko* na sever až za část Finska, které

se říká Laponsko. To *někde jinde*, kde jsem žila, se jmenuje prostě a jednoduše Daleký sever a město má jméno Elfhelm. Elfhelm už na žádných mapách nenajdete. Myslím na lidských. A je to proto, že *většina lidí Elfhelm nevidí*, je pro ně *neviditelný*. Elfhelm je totiž kouzelné místo, a abyste ho viděli, musíte věřit v kouzla. Jenže mapy obvykle kreslí lidé, kteří na kouzla nevěří ani trochu.

V mnoha ohledech je Elfhelm úplně normální město. Městečko. Vlastně větší vesnice. A jsou tu normální věci, jako obchody, domy a radnice. Jsou tu ulice, stromy, a dokonce banka.

Lidé, kteří tu žijí, jsou ale *úplně* jiní než já. I než vy. Dokonce to ani nejsou lidé. Tedy lidé jako *lidé*.

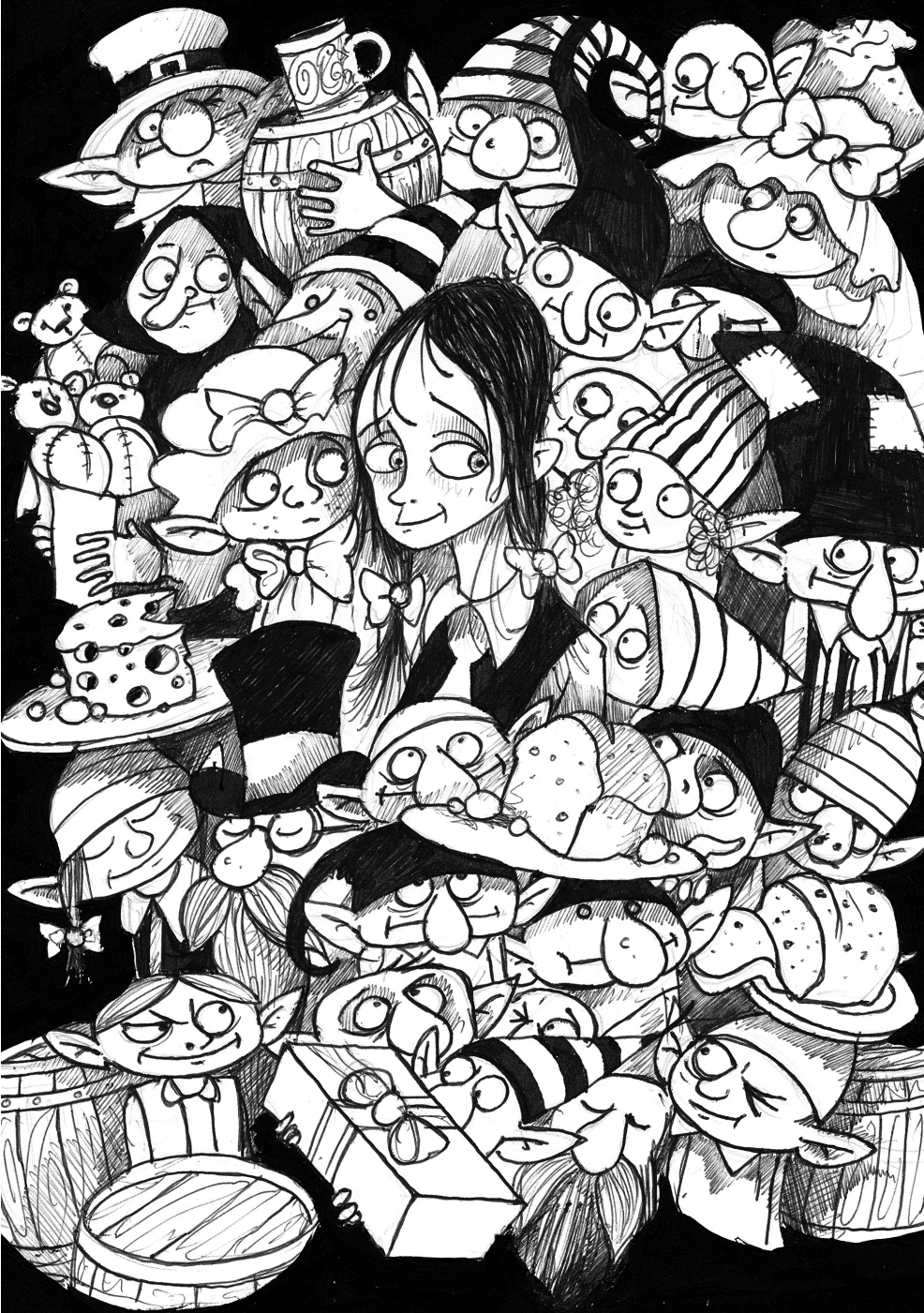
Jsou zvláštní. Jsou kouzelní.

Jsou, abych tak řekla...

Jsou to elfové. Věc se ale má tak, že když máte kolem sebe jenom elfy, nejsou ty podivné odlišné bytosti oni.

Kdepak.

Jste to vy.

Sobí ulice číslo 7

otec Vánoce bydlel na kraji Elfhelmu v Sobí ulici číslo 7, hned vedle Sobí louky.

Jeho dům, tak jako řada dalších v tomhle městě, byl postavený z vyztuženého perníku a na rozdíl od skoro všech ostatních domů měl dveře natolik vysoké, že jste se nemuseli ohýbat, když jste šli dovnitř.

Uvnitř byla spousta báječných věcí. Třeba sklu-
zavka z prvního patra do přízemí. Zvonek u dveří
hrál „Rolničky rolničky“. Všude se válely hračky.
Police v kuchyni byly plné sklenic s těmi nejužas-
nějšími dobrotami, s čokoládou, perníčky a mo-
ruškovým džemem. V obýváku visely na zdi sobky,
což je něco jako kukačky, jen z nich místo kukačky
vyskakuje sob. A neměřily čas tak jako běžné lidské
hodiny nudnými čísly, třeba „šest hodin“ nebo „tři
čtvrtě na deset“. Ukazovaly elfí čas, takže bylo třeba
„děsně brzo“ nebo „už máš být v posteli“.

Otec Vánoce tu žil až dosud sám, ale hned po-
žádal elfího výrobce postelí jménem Šlofik, aby pro
nás vyrobil další dvě postele a pro Kapitána Sazinku
ten nejužtější kočíí košík na světě.

„Dneska se ale vyspím dole na trampolíně,“ pro-
hlásil první den. Tvrdil, že je to úžasně pohodlná
trampolína.

Dvě postele navíc potřeboval Otec Vánoce ze
dvou důvodů. Jedním byla Mary Ethel Wintersová
a druhým já.

Otec Vánoce byl do Mary zamilovaný. Kdykoli se
na ni podíval, celý zčervenal. A ona ho taky milovala.

Mary byla ta nejlaskavější a nejmilejší žena, jakou
jsem kdy potkala. Tváře měla červené jako jablíčka
a úsměvem uměla prohřát celou místnost. Seznámily
jsme se, když jsem ještě byla v Londýně a když se
stalo to nejhorší, co mě kdy mohlo potkat. Maminka

se živila čištěním komínů a dostala z toho nějakou příšernou nemoc. Starala jsem se o ni, jak nejlíp jsem uměla, ale nakonec ji nemoc přemohla. Maminka umřela a já tomu nemohla zabránit. Tatínek od nás odešel, když jsem byla ještě malinká, a tak mě pak zavřeli do robotárny pana Jeremiáše Plazila. Byla jsem tam nadobro nešťastná, ale Mary, která tam pracovala v kuchyni, na mě byla vždycky hodná. Do řídké kaše, kterou jsme dostávali k jídlu, nám potají přidávala lžici medu. Nikdy jí to nezapomenu.

Měla dřív hodně těžký život. Než se dostala do robotárny, neměla kde bydlet a spala na lavičce u mostu Tower Bridge obklopená holuby.

No, a když jsem pak díky Otci Vánocům i s Kapitánem Sazinkou z robotárny utekla, šla Mary s námi. A moc se jí tu líbilo, stejně jako mně.

Přijeli jsme do Elfhelmu na Štědrý den, kdy všechny děti na světě rozbalují dárky, dali jsme si tu největší večeři, jakou jsem kdy viděla, a poslouchali bezvadnou veselou muziku elfí kapely Zvonky štěstí. Smáli jsme se, zpívali a tancovali šlupák. Šlupák je děsně složitý elfí tanec, při kterém se hodně poskakuje, hodně točí a občas se kouzlem vznesete do vzduchu.

„Myslím, že se ti tady bude líbit,“ řekl mi Otec Vánoce, když jsme pak bruslili na zamrzlém jezeře.

„Taky si myslím,“ přikývla jsem.

A líbilo. Vážně se mi tu líbilo. Aspoň ze začátku. Než jsem si to štěstí rozbila na milión kousků.

Doufací karamelka

‘ť jste šli v Elfhelmu kamkoli, vždycky to znamenalo vyrazit na Hlavní cestu. Elfové nebyli ohledně jmen zrovna vynalézaví. Tak například ulice se sedmi zatáčkami se jmenovala Sedmiklikatá.

Šli jsme tedy po Hlavní cestě a všude kolem se hemžily spousty elfů. Byly tu obchody se dřeváky, s tunikami a s opasky. Bylo tu i něco, co se jmenovalo saňoškola. Parkovaly tu nejrůznější saně a sánky, ale žádné nebyly tak skvostné jako ty, na kterých jsem přijela do Elfhelmu a Otec Vánoce je pak nechal stát na Sobí louce.

Otec Vánoce zamával na (podle elfských měřítek) vysokého hubeného elfa, který leštil malé bílé saně. Byly moc hezké a třpytily se jako křišťál.

„Nazdar, Kipel! Nejsou to ty nové saně, co o nich všichni mluví?“

Elf se usmál. Nebo spíš pousmál. Maličkým úsměvem, který jako by se divil, kde se vzal. „Jsou, Otče Vánoce. Typ Metelice 360.“

„Jsou nádherné. Jednosobí?“

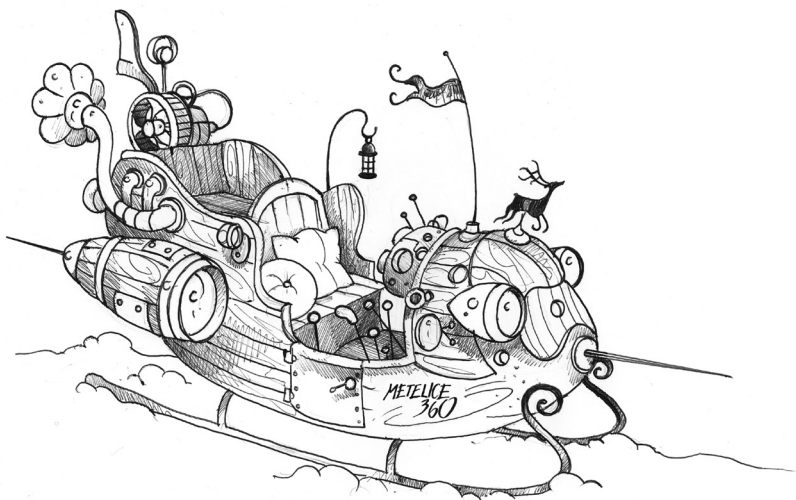
„Správně, jednosobí.“

Otec Vánoce se pustil do dlouhé odborné debaty o rychlometrech, postrojích, výškoměrech a kompasech.

Na závěr se zeptal: „A po prázdninách v nich necháš jezdit děti?“

V tu ránu Kip zvažněl. „Kdepak,“ zavrtěl hlavou. „To nejsou dětské saně. Vždyť se podívej na tu velikost. Jsou pro větší, výhradně dospělé elfy.“

Vtom se mezi ně vmísila Mary. „Letos přibude do školy nové dítě,“ řekla a vzala mě kolem ramen. „Dítě větší než elfí děti. A vlastně větší i než dospělý elf.“

„To je Amélie,“ představil mě Otec Vánoce. „A je rozená jezdčyně na saních, to mi věř.“

Kip se na mě podíval a zbělel jako sníh. „Aha. Hm. Jasně. Ééé, dobře. Jo.“

To bylo všechno. Znovu se pustil do leštění saní a my šli ulicí dál.

„Chudák Kip,“ povzdychl si Otec Vánoce tiše. „V dětství zažil hrozné věci.“

Všichni ostatní elfové, které jsme potkali, byli veselí a upovídání. Brašnářka Matka Brír vyzkoušela Otcí Vánocům nový pásek. („Propána, Otče Vánoce, tobě ale narostlo břicho. Musíme udělat další dírku.“)

Pak jsme zašli do cukrárny, seznámili se s cukrářkou Pralinkou a ta nám dala ochutnat pár novinek, které zrovna vymyslela. Vyzkoušeli jsme fialové moruškové košíčky, výrazně anýzové bonbóny nazvané Blyštíkova pomsta (podle oblíbeného soba Otce Vánoc) a po nich Protifňuky.

„Proč jim říkáte Protifňuky?“ zeptala jsem se a Pralinka ukázala na svoje děťátko, malou Suki. Měla roztomilou tvářičku, špičatá ouška, spokojeně seděla v jídelní židličce a cucala cukrátko.

„Vždycky to na ni zabere,“ řekla Pralinka.

Nejúžasnější ze všech dobrot ale byly doufací karamelky.

„Júúú, karamela,“ zajásala jsem a zatleskala. „Karamelky úplně miluju. Jakou má tahle příchut’?“